

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

Trods for, at jeg er klar over, at jeg ikke er enig med Ordføreren — paapege, at man jo i Kredittforeningerne tilstræber en Ordning, ifølge hvilken Direktørerne ikke vælges paa Aaremaal.

Endelig skal jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Salget af Landmandsbankens Aktier bemærke, at jeg ikke kan erkende, at der er nogen Forbindelse mellem dette Lovforslag og Spørgsmaalet om Afhændelsen af Aktiekapitalen i Landmandsbanken. Jeg vil dog gerne sige til Ordføreren for Det konservative Parti (Stein), der bebrejdede mig Mangel paa Resignation, at jeg synes, det er et meget smukt Tilbud af mig efter den korte Tid, jeg har siddet som Minister, at gaa med til at sælge 25 pCt. af Landmandsbankens Aktiekapital, naar Tidspunktet maatte være belejligt dertil.

I øvrigt vil jeg gerne sige i Anledning af den Utilfredshed, der blev givet Udtryk for af Ordføreren for de Konservative med Hensyn til § 32, at det Aaremaal, der er sat, indtil 1948, hviler ogsaa paa en Aftale med Nationalbanken og er et Udtryk for det Kompromis, som hele Lovforslaget betegner. Jeg kan ikke her give Tilsagn om i saa Henseende at vise Imødekommenhed, selv om jeg selvfølgelig er villig til i det Udvalg, der maatte komme, at forhandle om Lovforslagets Enkeltheder.

Idet jeg endnu en Gang takker for den Tilslutning, Lovforslaget har faaet, haaber jeg paa en velvillig og hurtig Behandling.

Rytter: Maa jeg begynde med at gøre den Bemærkning til den højtærede Handelsminister, at vi repræsenterer to forskellige Synspunkter. Derfor er der denne Modsætning.

Naar den højtærede Handelsminister henviser til, at i Kredittforeningerne skal Direktørerne vælges for Livstid eller for en ubegrænset Aarrække, men det er ikke Tilfældet her, synes jeg ikke, de to Ting kan sammenlignes. Thi her er det ikke Debitorerne, som vælger. Og naar den højtærede Handelsminister paa forskellige Punkter henviste til den Aftale, som Regeringen har sluttet med Repræsentantskabet, synes jeg ikke, det kan være afgørende, for vi har ment, at Aftalen burde have været en nogen anden netop paa de Punkter.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) var meget bekymret over Venstres Stilling i denne Sag. Han beklagede, at det ikke havde været muligt at samle alle fire Partier om at gennemføre denne Lov, som for en længere Aarrække

skal lægge Grund under Landets Pengevæsen. Ja, det er rigtigt; og vi fra vor Side har gjort alt for netop at være med til at præge Loven. Men da Loven efter vor Mening ogsaa kommer til at lægge Grund for en vidtstrakt Socialisering her i Landet, har vi ikke kunnet gaa med. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, men det har det ærede Medlem ingen Grund til. Det ærede Medlem behøver blot at tænke paa den Udvikling, han selv er undergaaet. Jeg skal nævne hvorledes. Det ærede Medlem sagde, at om faa Aar vilde ikke et Menneske kunne huske, hvorfor Venstre har stemt imod. Maaske faar det ærede Medlem Ret. Fortsættes Socialiseringen i samme Udstrækning som nu, kan enhver sige: det var meningsløst, at man satte sig derimod paa det Tidspunkt. Men jeg tror, at det altid vil staa saaledes for alle, at det dog i Virkeligheden var os, der ydede Modstand, saa længe det var muligt.

Jeg vil gerne dvæle lidt ved det ærede Medlems Udvikling. Det er ikke mange Aar siden, at Det radikale Parti ikke vilde være med til at gennemføre Landmandsbankloven. Hvorfor vilde det ikke være med til den? Fordi det mente, at Staten vilde faa for stor Indflydelse paa Landmandsbanken. Derfor erklærede Det radikale Parti dengang: Vi vil ikke være med til at stemme for Landmandsbankloven, for Staten maa ikke faa den store Indflydelse paa en privat Bank. Det var de Radikales Stilling dengang. Da glemte de Radikale det smukke Synspunkt, at naar man skulde gennemføre en saadan vigtig Lov, burde man være enig. Men hvordan er Forholdet nu? Nu er de Radikale ikke mere bange for, at Staten skal faa for stor Indflydelse. Tværtimod, nu siger de: der ligger egentlig ikke nogen Forpligtelse i denne Lov, for ganske vist staar der udtrykkeligt, at Aktierne skal sælges, men det er kun en Bemyndigelse, der gives Ministeren til at sælge dem, og han behøver ikke at benytte Bemyndigelsen. Men saaledes er det ikke — heldigvis. Naar en Minister i en Lov faar en Bemyndigelse til et eller andet, er han ogsaa til en vis Grad forpligtet til at gøre det. Her bemyndiger man Ministeren til at sælge, og det var fra alle Sider en Forudsætning, at det skulde ske, saa snart Forholdene tillod det; specielt fra radikal Side var det saa afgørende, at den Omstændighed, at man gav denne Bemyndigelse, medførte, at de ikke vilde gaa ind for Loven. Jeg maa derfor fastholde, at den Stilling, vi fra vor Side har taget, er den eneste rigtige.